

τόν φοβίζει. Ἐκεῖνος δέ πού δέν τήν συντριβει, τόν ἔχει κατεπάνω του σάν λιοντάρι καί γι' αὐτό πάντοτε τόν φοβᾶται. Ἰδρωσες ἀπό τήν στενοχώρια σου προσευχόμενος ἐκ βαθέων καί ἀπό καρδίας; Χαῖρε, διότι ἐμιμήθης ἐμπράκτως τόν Ἰδρώτα τοῦ Χριστοῦ σου, ὁ ὁποῖος ἔγινε ὡς θρόμβος αἵματος εἰς τήν προσευχήν Του, πίπτοντας ἐπί τήν γῆν.

Διασκευή καί μεταγλώττιση ἀπό ἀρχαῖο χειρόγραφο τῆς Ἱ. Μονῆς Κωσταμονίτου. Ἁγίου Ὁρους.

Περὶ μελέτης τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ.

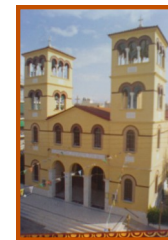
«Τί οὖν μακαριώτερον; τί εὐδαιμονέστερον; ἢ τί γλυκύτερον ἄλλο εἶναι ἢ τὸ νὰ μελετᾷ τις πάντοτε τὸ ἔνδοξον, τὸ τερπνὸν καὶ πολυπόθητον ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποῖου ὅ,τι καὶ ἂν ζητήσῃ τις ἀπὸ τοῦ Πατρὸς καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἐξάπαντος τὸ λαμβάνει;...»

«Ποία δέ ἔννοια καὶ ἐνθύμησις εἶναι χαριεστέρα καὶ θειοτέρα ἀπὸ τῆς ἐννοίας καὶ ἐνθυμήσεως τοῦ σωτηρίου καὶ θεοπρεποῦς καὶ φοβεροῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα ὀνόματος, εἰς τὸ ὅποιον κάμπτουσιν, ἀλλὰ καὶ κάμψουσι τὸ γόνυ τὰ ἐπουράνια, τὰ ἐπίγεια καὶ τὰ καταχθόνια;...».

(Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης)

Ἀναβάσεις

Δεκαπενθήμερο φυλλάδιο Ἱ.Ν.Ἁγίου Νικολάου Νικαίας Τεύχος 180 10-02-2013

anavaseis.blogspot.com

ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΘΗΘΟΝ ΜΕ

Ἀνάλυση τῆς εὐχῆς «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με τόν ἁμαρτωλόν»

Τοῦ Ἀρχιμ. Αἰμιλιανοῦ Καθηγ. Ἱ. Μ. Σίμωνος Πέτρας

Τὴν προσευχὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους ποιὸς δέν τήν γνωρίζει; Ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν φράσιν μικρᾶν, ἀπὸ μετρημένας τὰς λέξεις.

**Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ,
ἐλέησόν με τόν ἁμαρτωλόν**

Μέ τήν βοεράν κραυγὴν «Κύριε», δοξολογοῦμεν τόν Θεόν, τήν ἔνδοξον μεγαλειότητά Του, τόν βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ, τόν δημιουργόν τῆς ὁρατῆς καὶ ἀοράτου κτίσεως, ὃν φρίττουσι τὰ Σεραφεῖμ καὶ τὰ Χερουβείμ.

Μέ τήν γλυκυτάτην ἐπίκλησιν καὶ πρόσκλησιν «Ἰησοῦ», μαρτυροῦμεν, ὅτι εἶναι παρῶν ὁ Χριστός, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν καὶ εὐγνωμόνως Τόν εὐχαριστοῦμεν, διότι μᾶς ἠτοίμασε ζωὴν αἰώνιον.

Μέ τήν τρίτην λέξιν «Χριστέ», θεολογοῦμεν, ὁμολογοῦντες ὅτι ὁ Χριστός εἶναι αὐτός ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεός. Δέν μᾶς ἔσωσε κάποιος ἄνθρωπος, οὔτε ἄγγελος, ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἀληθινός Θεός.

Ἐν συνεχείᾳ, μέ τήν ἐνδόμυχον αἴτησιν «**ἐλέησόν με**», προσκυνοῦμεν καί παρακαλοῦμεν νά γίνη ἴλεως ὁ Θεός, ἐκπληρῶν τά σωτήρια αἰτήματά μας, τοὺς πόθους καί τὰς ἀνάγκας τῶν καρδιῶν μας.

Καί ἐκεῖνο τό «**μέ**», τί εὖρος ἔχει! Δέν εἶναι μόνον ὁ ἑαυτός μου – εἶναι ἅπαντες οἱ πολιτογραφηθέντες εἰς τό κράτος τοῦ Χριστοῦ, εἰς τήν ἁγίαν Ἐκκλησίαν, εἶναι ὅλοι αὐτοί πού ἀποτελοῦν μέλος τοῦ ἰδικοῦ μου σώματος.

Καί, τέλος, διά νά εἶναι πληρεστάτη ἡ προσευχή μας, κατακλείομεν μέ τήν λέξιν «**τόν ἁμαρτωλόν**», ἐξομολογούμενοι – πάντες γάρ ἁμαρτωλοὶ ἐσμεν – καθῶς ἐξομολογοῦντο καί ὅλοι οἱ Ἅγιοι καί ἐγίνοντο διά ταύτης τῆς φωνῆς υἱοὶ φωτός καί ἡμέρας.

Ἐξ αὐτῶν ἀντιλαμβανόμεθα, ὅτι ἡ εὐχή **ἐμπεριέχει δοξολογίαν, εὐχαριστίαν, θεολογίαν, παράκλησιν καί ἐξομολόγησιν.**

Εἶπε γέρων. Ὅπως τά καρᾶβια πού κινδυνεύουν ἐκπέμπουν σῆμα κινδύνου συνεχῶς, ἔτσι πρέπει νά λέει καί ὁ ἄνθρωπος συνεχῶς τήν εὐχή: **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Ἐλέησόν με.**

Σημείωση:

Γιά νά ἀρχίσει αὐτή ἡ συνεχῆς ἐπίκληση τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ μας, χρειάζεται βέβαια νά καταλάβουμε πῶς εἴμαστε σάν καρᾶβια πού κινδυνεύουν μέσα στό πέλαγος τῶν παθῶν, πού ἀφήσαμε καί ἀναπτύχθηκαν μέσα μας καί ἀνά πᾶσαν στιγμὴν μπορεῖ νά βυθισθοῦμε. Ὅταν αὐτό γίνῃ συνείδηση τοῦ Χριστιανοῦ τότε ἀρχίζει ἡ κραυγή «**Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με**». Ἡ αἴσθησις τῆς ἀναξιότητάς μας (ἀφοῦ πολλές φορές προσπαθήσαμε καί τίποτα δέν κάναμε), καί ἡ αἴσθησις τῆς ἐγγύτητος τοῦ Χριστοῦ μας, πού εἶναι ἕτοιμος νά ἀνταποκριθεῖ σέ κάθε θεοφιλέσ αἴτημά μας, μᾶς κάνει νά Τόν φωνάζουμε ἐκ καρδίας, καί μέ τή βεβαιότητα ὅτι σύντομα θά ἀνταποκριθεῖ.

καρδίας, ὕστερα ἀπό τήν εὐχή **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱέ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με.**

Ὅταν ὁ δαίμονας περιεργάζεται τήν καρδίαν σου πού λέγει τήν εὐχή **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱέ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με**, πρῶτα ἐτοιμάζει τά βήματά του γιά νά φύγει ἀπό τόν φόβο του, μήπως συντερίβῃ ἡ καρδία σου μέ τήν εὐχή αὐτή.

Κάθε ἀρετή φοβίσει τόν δαίμονα, στό βαθμό πού φοβᾶται ὁ λαγός, ὅταν καταδιώκεται ἀπό τόν σκύλο. Ὅπως ὁ λαγός ἀντιλαμβάνεται ὅτι δύσκολα διαφεύγει τήν καταδίωξιν τῶν λαγωνικῶν, ἔτσι καί ὁ δαίμονας εἶναι βέβαιος ὅτι περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλην ἀρετήν θά τόν φθάσει γρηγορότερον ὁ κεραυνός τῆς συντετριμμένης καρδίας ἀπό τήν εὐχή **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱέ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με.**

Τά στρουθία δέν φοβοῦνται τόσον τήν ὀρμή τοῦ ἀετοῦ, ὅσον φοβοῦνται οἱ δαίμονες τήν ὀρμή τῆς συντετριμμένης καρδίας ἀπό τήν εὐχή **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱέ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με.**

Ὅπως τό φίδι περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη πληγὴ φοβᾶται τά νύχια τοῦ γάτου, ἔτσι καί ὁ δαίμονας περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλην ἀρετὴ φοβᾶται τήν συντριβὴ τῆς καρδίας ἀπό τήν εὐχή **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱέ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με.**

Φαρμακερά εἶναι στό φίδι τά νύχια τοῦ γάτου, ἀλλά στήν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἑπτὰ φορές πιό φαρμακερά τά νύχια τοῦ διαβόλου, ἐνῶ ἡ συντριβὴ τῆς καρδίας γι' αὐτόν εἶναι ἐβδομήντα ἑπτὰ φορές πιό φαρμακερὴ ἀπὸ τά δικά του νύχια, ὕστερα ἀπὸ τήν Εὐχὴ **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱέ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με.**

Μὴ φοβηθεῖς τήν συντριβὴ τῆς καρδίας σου γιατί μέ αὐτόν τόν τρόπο θά σέ φοβηθοῦν οἱ δαίμονες.

Ἐκεῖνος πού συντερίβει τήν καρδία του μέ τήν εὐχή **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱέ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με**, ἔχει τόν σατανᾶ σάν μυρμήγκι κάτω ἀπὸ τά πόδια του καί δέν

**Καρδίαν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην
ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει**

Χριστιανέ μου.

Ἐπαναλάμβανε συνεχῶς τὴν εὐχή **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν.**

Γνώριζε ὅτι:

Μέ τὴν συνεχῆ αὐτὴ εὐχή θά διαλυθοῦν ὅλες οἱ ἐσωτερικὲς ταραχές, φόβοι, στενοχώριες καὶ θά σέ βοηθήσει ὁ Χριστός ν' ἀποκτήσεις καρδίαν συντετριμμένην καὶ τότε ἀκριβῶς θά συντριβῆ εἰς τὴν τελειότητα ἢ δύναμις τοῦ Σατανᾶ.

Ὅπως κάποιος φοβᾶται νά πιάσει μέ τό χέρι του ἓνα πυρακτωμένο σίδερο, ἔτσι καὶ ὁ διάβολος φοβᾶται τὴν συντριβή τῆς καρδίας, τὴν ὁποῖαν προκαλεῖ ἡ εὐχή **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με.**

Ἡ συντριβή τῆς καρδίας πού προκαλεῖ ἡ συνεχῆς αὐτὴ εὐχή διώχνει τὴν ἁμαρτία καὶ κάθε σατανικὴ πονηρία, ταπεινώνει τὴν ἔπαρσιν τοῦ Ἐωσφόρου καὶ ἐξασφαλίζει τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς.

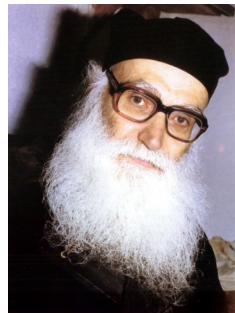
Μπροστά εἰς τὴν συντετριμμένην καρδίαν μέ τὴν εὐχή **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱέ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με** ὁ Σατανᾶς καὶ οἱ δαίμονές του φεύγουν πιό γρήγορα καὶ ἀπό τὴν ἀστραπή.

Ὅπως δέν μορεῖς νά μετρήσεις τίς κινήσεις τῶν πτερῶν τῆς μέλισσας ὅταν πετᾶ, ἔτσι δέν μορεῖς ν' ἀντιληφθεῖς τὰ τόσον γοργὰ βήματα τοῦ Σατανᾶ, ὅταν φεύγει ἀπό προσώπου τῆς συντετριμμένης καρδίας μέ τὴν συνεχῆ εὐχή **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱέ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με.**

Ὅπως ἐκεῖνος πού ὀμιλεῖ δημόσια γιὰ τὴ φωτιά, μόλις περικυκλωθεῖ ἀπ' αὐτὴν ἀμέσως σταματᾶ καὶ φεύγει, ἔτσι καὶ ὁ Σατανᾶς πού ὀμιλεῖ δημόσια γιὰ κάθε κακό, σταματᾶ καὶ φεύγει ἀπό προσώπου τῆς συντετριμμένης

Ἡ εὐχή: «Κυριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με»

Διάλογος ἐνός ὑποτακτικοῦ
μέ τόν γέροντά του :

- Πάτερ Ἐφραίμ, γέροντά μου, λέω τὴν εὐχή, **«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με»**, ἀλλά δέν καταλαβαίνω τίποτα.

- Δέν καταλαβαίνεις ἐσύ πού τὴ λές τὴν εὐχή, ἀλλά καταλαβαίνει ὁ διάβολος καὶ καίγεται καὶ φεύγει. Ἔ, καλὰ παιδί μου, θέλεις νά δεῖς θαῦμα, ἀπό τὴν εὐχή, ἀπ'

τὴν προσευχή;

-Καί βεβαίως θέλω!

-Καλὰ, τοῦ λέει, θά προσευχηθῶ στό Θεό νά σοῦ δείξει ἓνα θαῦμα νά καταλάβεις πόση δύναμη ἔχει ἡ εὐχή. Αὐτό τό **«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με»** στήν ὁποῖαν εὐχή ἀναφέρονται ὅλα τὰ πατερικά μας βιβλία καὶ εἰδικότερα βέβαια ἡ **Φιλοκαλία**. Ἔκανε προσευχή ὁ γέροντας, ἔκανε νηστεία, τριήμερο νηστεία, μόνο μέ λίγο νερό.

-Ἔλα δῶ παιδί μου τώρα, τοῦ λέει, ὕστερα ἀπό τίς τρεῖς ἡμέρες, τοῦ ἔδωσε ἓνα καλάθι – ξέρετε τί ἦταν τὰ καλάθια; – καὶ τοῦ λέει πῆγαινε νά τό γεμίσεις νερό.

- Γέροντα, λέει, μέ συγχωρεῖς. Τά μυαλά τὰ ἔχω. Τό λογικό τό ἔχω, πῶς θά γεμίσει αὐτό νερό; Γεμίζει τό καλάθι νερό; Βρέχεται, ναι, ἀλλά νά γεμίσει νερό;

- Καλὰ παιδί μου, τοῦ λέει, δέν ἠθελες νά δεῖς ἓνα θαῦμα;

Λέει: - Μάλιστα.

-Ἔ, καὶ νά δεῖς τί δύναμη ἔχει ἡ εὐχή; Τό **«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με»** τί δύναμη ἔχει; Γιατί τὴν παντοδυναμία τῆς ἡ εὐχή τὴν παίρνει ἀπ' τόν παντοδύναμο Θεό, διότι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶναι καὶ σωτή-

ρας τοῦ κόσμου, ἀλλά εἶναι καί Θεός ἀληθινός, ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ. Δέ θέλεις νά τή δεῖς;

- Πῶς, πῶς, πῶς!

- Ἐ, κᾶνε αὐτό πού λέω, ἀλλά θά λές τήν εὐχή, ὅλο τήν εὐχή. Θά πᾶς καί θάρθεις χωρίς νά τήν διακόψεις καθόλου. Θά λές συνέχεια «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον μέ».

- Νά ᾽ναι εὐλογημένο. Πάει λοιπόν στό δρόμο, περπατάει νά πάει μέχρι τήν, ἐκεῖ πού ἦταν τό νερό, «**Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον μέ**», «**Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον μέ**». Καί βάζει τό καλάθι στή βρύση ἀπό κάτω. Τό νερό γεμίζει τό καλάθι! Καί τό καλάθι δέν τρέχει! Δέν βγάζει οὔτε ἀπό τά πλάγια, οὔτε ἀπό κάτω σταγόνα νερό. Συνέχεια ὅμως, δέν διακόπτει τήν εὐχή καί τή λέει. «**Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον μέ**», «**Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον μέ**». Ἐννοεῖται βέβαια ὅτι ὁ γέροντας, ὁ Ἐφραίμ ὁ Κατουνακιώτης, στό κελάκι του προσηύχето γιά νά δεῖξει ὁ Θεός θαῦμα στόν παραγιό του. Τό γέμισε τό καλάθι. Μόλις τό εἶδε, τρέχει λοιπόν, νά τό δεῖξει στόν γέροντά του. Νά τοῦ πει δηλαδή ὅτι «Γέροντα, τό καλάθι γέμισε νερό, καί δέν τρέχει». Στόν δρόμο λοιπόν πηγαίνοντας αὐτά τά πενήντα μέτρα, φανερώνεται ὁ διάβολος, ἀλλά μέ ἀνθρώπινη μορφή. Σάν καλόγερος. Τοῦ λέει: - Καλόγερε, τοῦ λέει, πού πᾶς; - Πάω στό γέροντά μου. - Πῶς σέ λένε; - Γεώργιο. - Πόσα χρόνια ἔχεις ἐδῶ; Λέει «πέντε - ἕξι». - Καί τί δουλειά κάνεις; Τί διακόνημα ἔχεις; - Φτιάχνουμε σφραγίδια. Μέ τόν διάλογο, ἀδειάζει τό καλάθι καί τό νερό φεύγει ἀπό κάτω ὀλόκληρο. Ἐπίασε τήν ἀργολογία, ἄφησε τήν εὐχή. Πῆγε στό γέροντά του μέ ἄδειο τό καλάθι.

- Τί συμβαίνει παιδί μου; Γιατί μοῦ φέρνεις τό καλάθι ἄδειο;

- Γέροντα ἔτσι καί ἔτσι.

- Ἄααα. Ἄφησες τήν εὐχή παιδί μου. Καί ἐπίασες διάλογο καί διάλογο μέ αὐτόν πού φαινόταν σάν καλό-

γερος ἀλλά δέν ἦταν καλόγερος, ἀλλά ἦταν ὁ διάβολος. Ἐάν δέν τοῦ μιλοῦσες, τό καλάθι θά ἦταν γεμάτο νερό. Τώρα ὅμως πού μίλησες καί ἄφησες τήν εὐχή, ἔφυγε τό νερό. Βλέπεις λοιπόν, ὅταν ἔλεγες καί ὅσο ἔλεγες τήν εὐχή τό καλάθι κρατοῦσε τό νερό. Ὅταν τή σταμάτησες καί ἄρχισες τήν ἀργολογία σου, ἔφυγε τό νερό. Ἡ προσευχή, τό κομποσκοῖνι μέ τό «**Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον μέ**», ἡ ἐλεημοσύνη ἡ πνευματική, διότι τό «**Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον μέ**» εἶναι πνευματική ἐλεημοσύνη, νικά τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Καμιᾶ ἁμαρτία δέν εἶναι μεγαλύτερη ἀπ' αὐτό τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ [δηλ. τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νά σβήσει κάθε δική μας ἁμαρτία]. Τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶναι μεγάλο. Ὁ Γέρον Ἰωσήφ, ὁ ὅσιος, μᾶς εἶχε πει ὅτι ὄχι μόνον μέ τή Θεῖα Λειτουργία, ἀλλά καί μέ τό κομποσκοῖνι, μέ τή λεγομένη νοερά προσευχή, «**Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον μέ**», βγάζεις ψυχές ἀπ' τήν Κόλαση καί τίς βάζεις στόν Παράδεισο. Προσευχότανε ὁ γέροντας Ἰωσήφ ἀρκετόν καιρό, καί στό τέλος, ὅπως μᾶς εἶπε, εἶδε ὄραμα πού ἡ ψυχή τοῦ εἶπε «Μεγάλη μου ἡ μέρα σήμερα, πηγαίνω στό καινούργιο μου σπίτι, καί αὐτό τό ὀφείλω σέ σένα». Ἔτσι λοιπόν πληροφορήθηκε ὅτι σῶθηκε ἡ ψυχή.

